

вленіе на своѣхъ-тѣ черковѣхъ, зашто-то тѣ и прѣди това имали спичкы-ты тѣхны правдины. — Особно-то нѣщо въ това имѣ ново званіе было това, че и тѣ, като равно вече съ Гръцкы-ты патриарсы, начинѣли при нѣкаквы си отличія само въ священнослуженіе-то съвѣѣмъ независимо отъ тѣхъ да управлявать работѣхъ-тѣ на своѣхъ-тѣ черковѣхъ *), въ коѣхъ-то заедно съ Патриаршіхъ-тѣ ся нарядили и четири още Митрополіи: Новгородска-та, Ростовска-та, Крутицка-та или Сарска-та и Казанска-та; — шесть Архиепископії и осемъ — Епископії.

Двамина единъ слѣдъ други отъ първы-ты Русскы Патриарсы имали тяжкѣ борбѣхъ заради православіе-то и независимость-тѣ на повѣренѣхъ-тѣ тѣмъ черковѣхъ. Римско-то духовенство, кое-то отдавна вече ся трудяше да привлече Руссы-ты въ кошарѣхъ-тѣ си, сега при тѣхъ да си постигне цѣль-тѣ, като царувалъ Борисъ Годиновъ, намыслило да употреби орѣдіе Григорія Отрепевъ, кой-то казвалъ себе си изъ Полшѣхъ, че былъ Царевичъ Димитрій, избавенъ отъ убійцы-ты си въ Угличѣ. Іезуити-ти и Папскій нунцій Рангони накарали Сигизмунда да припознае побѣгнѣлыя тоя монахъ за еѣщъ сынъ на Ивана, на расположили и поляшкы-ты велможы камъ него, и да работять за въ ползѣхъ-тѣ му. Отрепевъ ся покатоличилъ и ся задѣлжилъ да покатоличи послѣ, като стане царь, и Россіѣхъ. Прикаска-та за мнимо-то това оттърваніе на Димитрія отъ Угличѣ ся распрѣснѣла и привлѣкла сѣрдца-та на русскыя, отъ старины още привърженъ камъ-то рода на свои-ты царе, народъ камъ тоя самозванецъ, отваряещъ му врата-та на столицѣхъ-тѣ. Залудо выкалъ Іовъ сѣѣщу тоя лѣжець и измѣнницы-ты бояры; тѣ го уловили и го затворили въ Старицѣхъ-тѣ обитель. Тамъ той снѣлъ отъ себе си панатіѣхъ-тѣ прѣдъ образа на Св. Богородицѣхъ, и ѣ ся молилъ прѣдъ очи-ты имъ тържественно, за да

*) Ето каквы сѣхъ тыя отличія на Патриарха въ врѣмя на Богослуженіе. Ако служба-та му е Съборна, той ся облича върху Амвона на сѣдѣхъ черковѣхъ-тѣ, а други-ти архiereи — въ олтаря. Исправя ся на сѣдѣхъ-тѣ, а тѣ — отъ страны-ты му. Вытрѣ въ олтаря сѣди на горне-то мѣсто, а тѣ — подъ него. Кога-то ся причаствать, той причаства архiereи-ты, а тѣ — архимандриты-ты. Одѣжды-ты, кои-то го отличавали отъ митрополиты-ты сѣхъ: Саккосъ съ на шивенъ епитрахиль, напѣстрень съ бисеръ като Ааронова наградникъ, митра отгорѣ съ крѣсть, стихарь, поясъ, рѣжавици и епитрахиль съ гамматы, като символъ отъ теченіе-то на Иисусовѣхъ-тѣ крѣвь, двѣ панатіи и крѣсть. Мандія-та му была отъ Кадифе, и зелена съ златы и сребрьны струи; а на скръжяли-ты ѣ горѣ имало образа на благовѣщеніе, или крѣстове и херувимы, а долу само звѣнци. Спанокалимавка-та бѣлизнава съ нашивенъ крѣсть, а по нѣкога и съ сѣрафимы. Въ черковно-то ходиѣ носили напѣрдъ му свѣщъ, а кога-то си отивалъ — крѣсть, на отзади му — жезъла.